



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **O. D.**,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2017, č. j. MV-106937-4/SO-2017,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 6. 2017, č. j. OAM-729-13/ZR-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce pobýval mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce namítá, že nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž byl porušen § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvádí, že již v odvolání namítal, že správní orgán I. stupně provedl jednostranný výslech, při němž zjišťoval pouze okolnosti v neprospěch žalobce a na zjištění okolností v jeho prospěch rezignoval. Žalobce nebyl v řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen, a byl proto odkázán na vůli správního orgánu a řídil se jeho pokyny. Správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil osobní, rodinné a majetkové poměry žalobce a informace plynoucí z výsledku žalobce vykládal v jeho neprospěch. Žalobce vytýká žalované, že se dostatečně nevypořádala s jeho odvolacími námitkami, a napadené rozhodnutí je proto nezákonné a nepřezkoumatelné. Dle žalobce žalovaná postupovala nezákonně, neboť se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, a vyhodnotila námitku žalobce jako nedůvodnou. Žalobce má za to, že s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav nemohl správní orgán I. stupně rozhodnout o zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který tím byl porušen.
3. Žalobce dále namítá porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Ačkoli žalobce již správní orgán I. stupně upozorňoval, že správní orgány jsou povinny zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí i v případě, kdy jim to zákon explicitně neukládá, v prvostupňovém rozhodnutí posouzení přiměřenosti chybí, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Odvolací námitku žalobce, v níž to namítal, žalovaná neshledala důvodnou. Postup správních orgánů byl dle žalobce v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), zejména s rozsudky ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 As 81/2016-33. Vytýká žalované, že odkázala na již překonanou judikaturu NSS a rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, které jakožto rozhodnutí nižšího stupně má nižší váhu než judikatura NSS.
4. Žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. K námitce týkající se zjištění skutkového stavu uvádí, že výsledkem žalobce bylo prověřováno naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce sám přiznal, že z České republiky odcestoval v roce 2009 a vrátil se až v roce 2016. Žalovaná má za to, že jí citovaná judikatura není překonaná.
5. Při jednání konaném dne 24. 7. 2020 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce zdůraznil, že judikatura správních soudů se vyvinula v tom směru, že s ohledem na mezinárodní smlouvy je třeba přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzovat i v případě, že tak zákon výslovně nestanoví. Žalovaná poukázala na to, že žalobce v odvolání ani v žalobě neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti správní orgány opomněly zjistit. Pokud žalobci byly známy skutečnosti svědčící o tom, že na území České republiky pobýval, bylo na něm, aby je tvrdil a prokázal. Jelikož tak neučinil, považuje žalovaná námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu za nedůvodnou. To platí dle žalované i ve vztahu k námitce nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, neboť ani v tomto směru žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, pro které považuje dopady rozhodnutí za nepřiměřené. K otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaná poukázala na právní větu rozsudku NSS ze dne 19. 12. 2019,

č. j. 10 Azs 263/2019-30, podle níž se správní orgán musí při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zabývat tím, zda rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nebude mít nepřiměřený dopad na soukromý a rodinný život účastníka řízení podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských a základních svobod, pokud to účastník z konkrétních rodinných důvodů výslovně namítne. Žalobce v řízení v I. stupni nepřiměřenost dopadů rozhodnutí nenamítal, a správní orgán I. stupně tedy nebyl povinen se s touto otázkou vypořádat. V odvolání pak žalobce pouze namítal, že se správní orgán I. stupně přiměřeností dopadů rozhodnutí nezabýval, žádné konkrétní důvody však neuvedl. Žalovaná se s námitkou žalobce vypořádala v napadeném rozhodnutí. Dle žalované správní orgán I. stupně nepochybil, jestliže se přiměřeností dopadů rozhodnutí nezabýval. Jelikož žalobce žádné konkrétní důvody neuvedl a nepobýval na území České republiky déle než sedm let, žalovaná neshledala, že by rozhodnutím mohlo dojít k zásahu do jeho rodinného či soukromého života.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl držitelem povolení k trvalému pobytu od 19. 7. 2006.
8. Správní orgán I. stupně oznámením ze dne 10. 3. 2017 oznámil žalobci zahájení řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť z předloženého prohlášení žalobce vyplývá, že na území České republiky nepobýval od 9. 2. 2009 do 19. 3. 2016. Dle údajů v cestovním dokladu žalobce opustil území Evropské unie dne 9. 2. 2009, přičemž příjezdové razítko po tomto datu v cestovního dokladu chybí.
9. V podání ze dne 27. 3. 2017 žalobce uvedl, že vzhledem ke složité situaci na Ukrajině, která nastala v roce 2014, pro něj nebylo jednoduché najít čas a možnost nacházet se na území Evropské unie. Na Ukrajině má rodinu. Na území České republiky má matku, která je od roku 2014 občankou České republiky. Žalobce v podání ze dne 4. 4. 2017 k doložení období, kdy nepobýval na území Evropské unie (od 9. 2. 2009 do 19. 3. 2016), označil potvrzení o zaměstnání v ukrajinské společnosti T. na pozici mechanika od 22. 9. 2008 do 10. 9. 2012, potvrzení o zaměstnání v ukrajinské společnosti T. na pozici slévač plastů od 17. 9. 2012 do 6. 4. 2015, potvrzení Úřadu práce Ukrajiny, Úřadu práce v Z. okrese R. oblasti, o vedení žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání od 7. 4. 2015 do 14. 3. 2016 a oddací list dokládající uzavření manželství žalobce a N. V. C., státní příslušnice Ukrajiny, na Ukrajině dne X. Dále předložil rodný list syna V. O. D. narozeného dne X na Ukrajině, kopii svého rodného listu a oddacího listu své matky dokládajícího uzavření manželství matky dne 19. 5. 2006 v J.. Uvedl, že politická situace na Ukrajině zhoršovala možnost vycestování z Ukrajiny a že si nemůže dovolit ztratit trvalý pobyt na území České republiky, jelikož vzhledem k nestabilní a nebezpečné situaci na Ukrajině vážně uvažuje o emigraci celé rodiny – manželky a syna do České republiky. V podání ze dne 26. 4. 2017

žádal o zmírnění nebo odstranění tvrdosti zákona vzhledem k okolnostem, které mu po dobu více než šesti let bránily v pobytu na území České republiky.

10. Při výslechu dne 2. 5. 2017 žalobce vypověděl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Z území států Evropské unie vycestoval v roce 2009 a vrátil se v roce 2016. Pobýval na Ukrajině a hodně byl v Moskvě, kam jezdil autem přes Bělorusko. K dotazu na přesná data odkázal na prohlášení, které předložil. K dotazu ohledně důvodů pobytu mimo území států Evropské unie vypověděl, že manželka nechtěla jet do České republiky, měla strach ze zahraničí. Sestra asi v roce 2010 onemocněla rakovinou, operovali ji v Moskvě. Věděl, že musí přijíždět do Evropské unie, netušil, že na Ukrajině zůstane tak dlouho. K dotazu, jaké má žalobce vazby na území České republiky, uvedl, že zde má matku, o kterou se musí postarat. Matka je občankou České republiky, je zde cca od roku 1997 a je vdaná za občana České republiky. Na Ukrajině má sestru, manželku, bratrance a tchána s tchýní. K dotazu ohledně vlivu rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu na ekonomický, osobní a rodinný život žalobce a jeho rodinných příslušníků žalobce uvedl, že by to bylo hrozné; na Ukrajině je chaos. Přijel do České republiky, aby sem přitáhl rodinu. Předtím byl v České republice od roku 1999, kvůli manželce jezdil domů a byl tam trochu déle. Manželka měla ze začátku strach, pak přišla válka. Manželka pochopila, že udělala chybu. Žalobce s manželskou bydlí na západě Ukrajiny, válka je od nich vzdálena 1 000 km. Na závěr žalobce doplnil, že se mu v roce 2012 narodilo dítě, v roce 2013 se dostalo do nemocnice, proto musel zůstat na Ukrajině. Nějakou dobu pak žalobce nechtěli propustit ze zaměstnání, neboť za něj museli sehnat náhradu. V roce 2015 byl sám hospitalizován na traumatologii. Když bylo synovi asi 2,5 roku, manželka musela nastoupit do práce a žalobce musel být půl roku na rodičovské, v té době byl veden na úřadu práce. Nyní je manželka vedena na úřadu práce, žalobce pracuje brigádně.
11. Žalobce byl seznámen s podklady pro rozhodnutí dne 22. 5. 2017. Dne 15. 6. 2017 doplnil čestné prohlášení, že v roce 2009 pobýval v Rusku jako doprovod sestry hospitalizované v Moskvě, dále doklad o hospitalizaci syna na Ukrajině v dubnu 2013, od 20. 5. do 9. 6. 2013, od 30. 10. 2013 do 4. 11. 2013, od 25. 10. 2014 do 30. 10. 2014 a od 1. 5. 2015 do 14. 5. 2015 a doklad o své hospitalizaci od 15. do 30. 1. 2015 na traumatologickém oddělení se zhmožděním bederní páteře.
12. Dne 19. 6. 2017 správní orgán I. stupně rozhodl tak, že se ruší platnost povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Současně podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce zastoupený advokátem odvolání, v němž obdobně jako v žalobě obecně namítal, že správní orgán I. stupně nezjistil stav věci bez důvodných pochybností a dostatečně se nezabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí, ačkoli žalobce má významné vazby na území České republiky.
14. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. Konstatovala, že naplnění podmínky stanovené v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců plyne z prohlášení žalobce ze dne 2. 5. 2016 a jeho vyjádření ze dne 6. 4. 2017, podle nichž nepobýval na území České republiky od 9. 2. 2009 do 19. 3. 2016, přechodového razítka v cestovním dokladu žalobce, podle něhož žalobce opustil Evropskou unii dne 9. 2. 2009, přičemž cestovní doklad neobsahuje pozdější vstupní či výstupní razítko vyznačené členským

státem Evropské unie. Rovněž při svém výsledku žalobce k dotazu ohledně své nepřítomnosti na území Evropské unie potvrdil, že odcestoval v roce 2009 a vrátil se v roce 2016, pobýval na Ukrajině a hodně byl v Moskvě, kam jezdil přes Bělorusko. Dle žalované měl tedy správní orgán I. stupně na základě písemných vyjádření žalobce, jeho výsledku a cestovního dokladu dostatek podkladů pro závěr o naplnění důvodu pro zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v průběhu řízení doložil listiny, ze kterých vyplývá, že pobytové aktivity, zejména výkon zaměstnání, založení rodiny, péči o dítě či doprovázení nemocné sestry vykonával v uvedeném období v zemi původu, případně Ruské federaci, a pobyt v České republice netvrdil a nedokládal. Jelikož správní orgán I. stupně zjistil, že podmínka dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců byla splněna, byl povinen vydat rozhodnutí o zrušení platnosti trvalého pobytu. K tomu odkázala na rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51. Žalovaná uvedla, že § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců neukládá povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života odvolatele. Dále citovala rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2016, č. j. 30A 122/2015-48, podle něhož § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet situací, v nichž zákonodárce přiměřenost dopadů rozhodnutí již dopředu posoudil. V případě podmínky dle písm. d) cizinec po velmi dlouhé časové období na území České republiky nepobývá a povolení k trvalému pobytu fakticky nevyužívá, a jeho zrušení pak jen těžko může znamenat výraznější zásah do jeho soukromého a rodinného života. Uvedla, že žalobcův pobyt mimo území České republiky po dobu delší než 7 let nemohl vést k vytvoření vazeb k území České republiky, jejichž přetržení by bylo nepřiměřeným dopadem do rodinného a soukromého života žalobce, naopak je zřejmé, že dlouhodobým pobytem mimo území České republiky navázal vazby k zemi původu. K tomu dále odkázala na rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, doplnila, že § 174a zákona o pobytu cizinců povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života neukládá. Rozsudky NSS, na něž poukazoval žalobce, vyhodnotila žalovaná jako nepřiléhavé pro tuto věc, neboť se týkaly zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a ukončení přechodného pobytu dle jiných ustanovení.

Posouzení žalobních bodů

15. Krajský soud v Praze k projednávané žalobě nejprve předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci žalobcova advokáta (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
16. Dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.
17. Soud se neztotožňuje s námitkou žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu a porušení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány učinily závěr o tom, že žalobce pobýval mimo území po dobu delší než 6 let na základě přechodového razítka v cestovním dokladu žalobce a jeho vlastních vyjádření a výpovědi,

kteřé shodně svědčily o tom, že žalobce v České republice déle než sedm let (od 9. 2. 2009 do 18. 3. 2016) nepobýval, přičemž sám žalobce i dalšími listinami dokládal, že v uvedeném období žil a pracoval na Ukrajině, případně pobýval v Ruské federaci (v roce 2009 doprovázel sestru do nemocnice do Moskvy). Žalobce naopak netvrdil a neprokazoval, že by v tomto období pobýval na území České republiky. Za této situace správní orgány nepochybily, pokud měly za dostatečně prokázané, že žalobce po dobu delší než 6 let v České republice nepobýval, což ostatně žalobce v žalobě nezpochybňuje. Není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že jeho výslech byl veden jednostranně v jeho neprospěch. Nelze přehlédnout, že žalobce nebyl dotazován pouze na délku pobytu mimo území, ale také na důvody pobytu mimo území České republiky a na vazby na Českou republiku a dopady rozhodnutí do jeho života a života rodinných příslušníků. Z žalobních tvrzení neplyne, v jakém směru považuje žalobce zjištění svých poměrů za nedostatečné. Žalovaná se dostatečně vypořádala s odvolacími námitkami, v nichž žalobce ve velmi obecné rovině namítal nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a nedostatečně zjištěný skutkový stav s tím, že správní orgán vzal za základ rozhodnutí toliko své úvahy a několik rozporných vyjádření žalobce, z nichž nebylo možné učinit závěr o existenci podmínek pro zrušení pobytového oprávnění. Žalobce v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které měly správní orgány pominout a jež by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

18. Dále se soud zabýval námitkou absence posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
19. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, v řízení vedeném dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán může zjišťovat a vyhodnocovat jen skutečnosti ohledně doby, po kterou cizinec pobýval mimo území České republiky. Podmínky § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu v naprosté většině případů nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života a ani k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky. Obecný test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Z hlediska vnitrostátní právní úpravy – v běžných případech a v obecné rovině – lze předpokládat, že soustavný a dlouhodobý, více než 6 let trvající pobyt cizince mimo České republiky zpřetrhá vazby k České republice (rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, bod 16). Řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, bod 16; ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32, bod 21, a ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 145/2020-32, bod 31).
20. Porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod však není možné v určitých specifických případech *a priori* vyloučit. Správní orgány jsou proto povinny se zabývat možným porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem, pokud cizinec před správními orgány vznesl *konkrétní* námitku nepřiměřenosti zásahu do svého soukromého a

rodinného života, byť zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nevyžaduje (viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, či ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 145/2020-32).

21. Žalobce v odvolání správnímu orgánu I. stupně vytýkal zejména to, že se otázkou přiměřenosti nezabýval. Žalovaná správně s odkazem na judikaturu správních soudů poukázala na to, že zákon o pobytu cizinců v případě řízení dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
22. Jak bylo výše uvedeno, obecný test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince zákonodárce provedl již přímo v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, přičemž v běžných případech lze obecně předpokládat, že soustavný a dlouhodobý, více než šest let trvající pobyt cizince mimo území České republiky zpřetrhá vazby k České republice, a rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu tak nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. V tomto ohledu žalovaná přílehavě poukázala na bod 16 rozsudku NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39.
23. Žalovaná v napadeném rozhodnutí přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce posoudila, jestliže konstatovala, že žalobcův pobyt mimo území České republiky z důvodu jeho rozhodnutí po dobu sedmi let nemohl vést k vytvoření vazeb k území České republiky, jejichž přetržení by bylo nepřiměřeným dopadem do jeho rodinného a soukromého života, a poukázala na to, že dlouhodobým pobytem mimo území České republiky naopak žalobce navázal vazby k zemi původu, kde vykonával zaměstnání, založil rodinu a pečoval o dítě. S ohledem na míru obecnosti námitek žalobce lze toto stručné hodnocení považovat za dostatečné.
24. Žalobce v daném případě v řízení před správními orgány, a to ani v rámci svého výsledku, při němž byl na dopady rozhodnutí do života svého a života rodinných příslušníků dotazován, ani v odvolacím řízení, v němž byl zastoupen advokátem, netvrdil žádné dostatečně konkrétní skutečnosti, které by v jeho případě mohly založit nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, s nimiž by se musely správní orgány podrobně vypořádat. Žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možné na zásah do jeho soukromého nebo rodinného života usuzovat.
25. Žalobce se při svém výsledku k dotazu stran vlivu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a ostatních rodinných příslušníků omezil na povšechná tvrzení, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu by bylo hrozné, neboť na Ukrajině je chaos (současně vypověděl, že s manželkou a dítětem bydlí na západě Ukrajiny a válka je od nich vzdálena 1 000 km) a do České republiky přijel, aby sem „*přitáhnul celou rodinu*“. V podání ze dne 4. 4. 2017 uvedl, že vzhledem k nestabilní a nebezpečné situaci na Ukrajině uvažuje o emigraci celé rodiny (manželky a syna) do České republiky. K dotazu ohledně vazeb na Českou republiku při svém výsledku uvedl pouze matku, která je vdaná za občana České republiky a má české občanství. Zmínil, že se o ni musí postarat, aniž by však tvrdil, že by jeho matka např. potřebovala jeho osobní péči v České republice, ani že by se o svou matku osobně staral, jakým způsobem a z jakého důvodu. Lze souhlasit s žalovanou, že za dobu sedmileté nepřítomnosti v České republice došlo na straně žalobce k oslabení vztahu

k tomuto státu a naopak vytvoření velmi silné vazby na Ukrajinu, což vyplývá z výsledku žalobce i jím předložených listin. Žalobce na Ukrajině pracoval (dle žalobcem předloženého dokladu již od 22. 9. 2008), uzavřel manželství s manželkou ukrajinské státní příslušnosti (již za předchozího pobytu v České republice dle své výpovědi „jezdil domů“ na Ukrajinu kvůli manželce), s manželkou na Ukrajině pečovali o syna ukrajinské státní příslušnosti narozeného v roce 2012, na Ukrajině měl dle své výpovědi kromě manželky též sestru (o úzkém vztahu s ní svědčí skutečnost, že ji v roce 2009 doprovázel do nemocnice v Moskvě), bratrance a tchána s tchýní. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pouze uvedl, že z provedeného dokazování je zřejmé, že „velká část rodiny“ žalobce se nachází v České republice a byl by nucen „opustit celou svou rodinu“ a zemi, kterou si zvolil za svůj domov. Žalobce neuvedl a nedoložil, kteří jeho rodinní příslušníci byli v České republice, na základě jakého pobytového titulu a proč by měl být případně nucen je opustit (proč např. nemohou pobývat s žalobcem na Ukrajině). Žalobce nevysvětlil, proč by nemohl se svou manželkou a synem, kteří jsou státními příslušníky Ukrajiny, kde s žalobcem společně žili řadu let a kde mají další blízké rodinné příslušníky, nemohl rozvíjet soukromý a rodinný život na Ukrajině, resp. jaké konkrétní dopady by měla tato skutečnost pro jejich rodinný život. Žalobce jako jedinou vazbu na Českou republiku uvedl svou matku, nikterak ovšem neobjasnil, jak by se mělo zrušení trvalého pobytu promítnout ve vztahu žalobce k matce. Žalobce neuvedl a netvrdil, že by matka (např. s ohledem na zdravotní stav) potřebovala jeho soustavnou osobní péči v České republice, nezmínil, že by potřeba pečovat o matku byla důvodem odchodu z Ukrajiny. Vztah s matkou přitom může dospělý žalobce, který pracuje a má vlastní rodinu, udržovat i prostřednictvím bezvízového styku s Ukrajinou, a to v podstatně intenzivnější míře, než jak byl ze strany žalobce realizován po dobu sedmi let od roku 2009 do počátku roku 2016, kdy žalobce matku ani jednou nenavštívil v České republice. Žalobce též netvrdil žádné okolnosti, které by jeho matce bránily v návštěvě Ukrajiny. Jak přitom poznamenal správní orgán I. stupně, zrušení trvalého pobytu není zákazem pobytu na území České republiky. Žalobce pouze pozbývá „nejsilnější“ pobytové oprávnění, což ho nezabavuje možnosti pobývat na území na základě jiného pobytového oprávnění, přičemž u žalobce nejsou dány důvody pro jeho neudělení. Pokud jde o nestabilní situaci na Ukrajině, ozbrojený konflikt probíhal na východě Ukrajiny. Žalobce vypověděl, že bydlel s manželkou na západě Ukrajiny. Na základě vlastního rozhodnutí zůstal na Ukrajině několik let po vypuknutí konfliktu a netvrdil, jak konkrétně se bezpečnostní situace na Ukrajině promítá do jeho rodinného a soukromého života v bydlišti na západě Ukrajiny.

26. Žalobce žádné konkrétní důvody nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí netvrdil ani v žalobě. Z žaloby není zřejmé, v čem konkrétně by měla nepřiměřenost napadeného rozhodnutí spočívat.
27. S ohledem na shora uvedené soud neshledal ani druhý žalobní bod důvodným.
28. Soud poznamenává, že námitka žalobce by nebyla důvodná ani v případě, pokud by soud shledal, že žalovaná se měla s námitkami žalobce vypořádat podrobněji, neboť jak uvedl NSS již v rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, smyslem přímé aplikace Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého a rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí pouze z toho důvodu, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné okolnosti, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány (viz též např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, či ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 259/2018-59).

Závěr a náklady řízení

29. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. července 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu